

Arrest

nr. 156 577 van 17 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 september 2015.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. L. BROCORENS, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker vraagt voor de elfde maal asiel aan.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 7 augustus 2006 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf, omdat verzoeker zonder geldige reden geen gevolg had gegeven aan de oproeping.

De tweede en derde asielaanvraag van verzoeker werden niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

In het kader van zijn vierde asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 4 januari 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn verklaringen omtrent zijn persoonlijke problemen en zijn verblijf in Afghanistan. Op 25 april 2008 werd deze beslissing bevestigd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 10 508.

Zijn vijfde, zesde, zevende en achtste asielaanvraag werden niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

In het kader van zijn negende asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 17 oktober 2012 nogmaals een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde de argumentatie met het arrest nr. 99 949 van 27 maart 2013.

Verzoekers tiende asielaanvraag werd door de commissaris-generaal op 17 februari 2014 afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Hiertegen heeft verzoeker geen beroep ingediend.

2. In het kader van zijn huidige asielaanvraag geeft verzoeker toe over meerdere zaken gelogen te hebben tijdens zijn vorige asielaanvragen in België. Verzoeker verklaart dat hij in werkelijkheid Afghanistan al in 1379 (2000) verlaten heeft. Zijn broer, N. K., behoorde tot een mujahedingroepering. Hij werkte eertijds als lijfwacht voor commandant Afghari. Op een dag werd Afghari gedood. Verzoekers broer, op dat moment werkzaam voor een commandant genaamd Muntazeri, en zeven andere mensen werden verdacht van medeplichtigheid bij de moord op Afghari. Zijn broer en de andere verdachten werden twee maanden na de dood van Afghari in het districtscentrum van Nili opgehangen.

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar hij vreest te worden vervolgd door de familie van Afghari. Eén van zijn broers, Aref Hossein Dawari genaamd, zou nog steeds erg actief zijn in het district Daykundi.

Ter staving van zijn nieuwe verklaringen legt verzoeker de volgende documenten neer: zijn vluchtelingenkaart uit Iran, een foto van Afghari en zijn mannen (waaronder zijn broer N. K.), foto's waarop verzoeker in Iran te zien is en drie internetartikels over Afghari (en andere commandanten) en zijn dood.

3. In zoverre verzoeker zich beroept op elementen zoals aangevoerd in het kader van zijn vorige asielaanvragen, wijst de Raad er op dat, eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van zijn vorige asielaanvragen incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de

desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in de nieuwe versie van zijn asielmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoekers stelling zich jarenlang te hebben vastgeklampt aan foutief advies, biedt geen verschoning voor het gegeven dat hij meer dan acht jaar en tien asielprocedures heeft getalmd alvorens "de waarheid" te onthullen. Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Uit verzoekers verklaringen afgelegd in het kader van zijn huidige asielaanvraag blijkt duidelijk dat hij niet voldaan heeft aan deze medewerkingsplicht. Dergelijke gegevens vormen wezenlijke elementen bij de beoordeling van zijn algemene geloofwaardigheid met betrekking tot de nieuwe elementen die verzoeker heden aanvoert. Het duidelijk misleidend karakter van verzoekers vorige tien aanvragen, ondermijnen de geloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen nieuwe elementen.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt verder dat verzoeker, hoewel hij zijn huidige asielrelaas baseert op de activiteiten van zijn broer N.K., nooit eerder melding maakte van het feit dat hij ooit een broer had met de naam N.K.. Ook bleek verzoeker weinig op de hoogte van diverse aspecten van zijn relaas.

In de mate verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde hiaten en onwetendheden wijt aan zijn jeugdige leeftijd (16 jaar) op het moment van de feiten en de traumatische ervaring, wijst de Raad er op dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring en het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Verzoekers verweer dat hij "amper 16 jaar" was, biedt hiertoe geen verschoning; een persoon van 16 jaar heeft volgens de Raad voldoende cognitief vermogen om wezenlijke gegevens van dergelijk ernstig voorval blijvend mee te dragen.

5. Met betrekking tot verzoekers voorgehouden afkomst uit Daikundi en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, benadrukt de Raad nogmaals dat een kandidaat-vluchteling de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Uit de in het gezag met gewijsde bekleedde arresten nr. 10 508 van 25 april 2008 en nr. 99 949 van 27 maart 2013 van deze Raad is reeds gebleken dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Ook heden blijkt verzoeker hier in gebreke (supra). Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor.

Door zijn gebrekkige medewerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen. Verzoekers opmerking dat de commissaris-generaal consequent dient te zijn waar hij in het verleden reeds opmerkte dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers verblijf in Daykundi terwijl hij heden de stelt dat de veiligheidssituatie, gelet op verzoekers verklaringen, in Daykundi dient te worden beoordeeld, is te dezen dan ook terecht.

Verzoekers verwijzing in deze naar de algemene veiligheidstoestand in Afghanistan, is niet dienstig vermits hij zijn werkelijke verblijfplaats(en) niet aantoont. Doordat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert hij de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming.

6. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 september 2015, volhardt verzoekende partij in haar verzoekschrift. Zij licht toe dat de motivering van de bestreden beslissing stereotypisch is en dat haar kwetsbaarheid niet voldoende in rekening werd gebracht. Verzoekende partij wijst er op dat zij reeds 15 jaar geleden Afghanistan verliet en daar geen sociale banden, familie of werk heeft.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 21 september 2015 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het uiten van ongefundeerde kritiek, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Nergens uit haar verklaringen is voorts gebleken dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat zij er lange tijd niet heeft gewoond. De Raad herhaalt dat zowel de commissaris-generaal als de Raad nog steeds in het ongewisse verkeren over waar zij voor haar aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoekende partij geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van haar langdurige afwezigheid anders

gepercipieerd en geïseerd zal worden. Verzoekende partij toont op geen enkele manier aan dat haar langdurige afwezigheid in Afghanistan voor haar risico's inhoudt en dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS